

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/48/2017
Identifikačné číslo spisu: 5313206915
Dátum vydania rozhodnutia: 27.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5313206915.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v spore žalobkyne VELM, spol. s r. o., so sídlom 023 05 Nová Bystrica 878, IČO: 31 616 607, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1 A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849, proti žalovanej Komunálna poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenej advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o zaplatenie 19.080,28 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/294/2016-152 z 19. apríla 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovanej o d m i e t a .

II. Žalobkyňa m á voči žalovanej n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13Cob/294/2016-152 z 19. apríla 2017 potvrdil medzitýmny rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 5Cb/13/2013-101 z 22. septembra 2014 v znení opravných uznesení č. k. 5Cb/13/2013-125 z 31. marca 2016, č. k. 5Cb/13/2013-130 z 18. júla 2016 a č. k. 5Cb/13/2013-135 z 24. októbra 2016.

2. V odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku odvolací súd podrobne uviedol odôvodnenie napadnutého rozsudku Okresného súdu Čadca (ďalej aj „súdu prvej inštancie“), z ktorého vyplýva, že predmetom žaloby bol nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 19.080,28 Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody. Súd prvej inštancie napadnutým medzitýmny rozsudkom rozhodol tak, že základ nároku je daný. Vychádzal zo zistenia, že sporové strany uzavreli dňa 9. júla 2008 poistnú zmluvu č. 0100007065 a dodatkom k nej, účinným od 10. júla 2008, sa pripoistili riziká - ťarcha snehu a atmosférické zrážky. Predmetom poistenia bola výrobná hala žalobkyne, ležiaca na parcele č. XXXXXX/X v J. G., ktorá bola poistená na sumu 499.402,51 eur. Dňa 18. februára 2012 nastala poistná udalosť, kedy na poistenej nehnuteľnosti sa pod ťarchou snehu ohli okraje strešnej krytiny po celej dĺžke budovy, poohýbali sa štíty a zlomil sa prístrešok, čím vznikla škoda. Táto poistná udalosť bola následne zlikvidovaná oznámením, že škodová udalosť nie je likvidná. Žalovaná poisťovňa v zmysle dodatku k poistnej zmluve vychádzala z

technickej normy STN 73 00 035, pričom do vzorca pre výpočet záťaže snehu vložila koeficient zaťaženia 2,968 kN/m², ktorý koeficient nekorešponduje s koeficientom platným v čase, keď bola predmetná budova postavená (medzi rokmi 1988 - 1990). Podľa žalobkyne však nie je možné do vzorca na výpočet dávať koeficient platný v roku 2012, t. j. 20 rokov po postavení predmetnej budovy, ktorá bola stavaná na základe technických noriem platných v čase jej postavenia. Z odborného vyjadrenia statika - spoločnosti DRR, s.r.o. zo dňa 10. decembra 2012 vyplýva, že zo strany znaleckej organizácie INSERVIS Slovakia s.r.o., ktorú si objednala žalovaná, boli nesprávne zadávané hodnoty z roku 2012, namiesto hodnôt platných v čase postavenia stavby. Statik spoločnosti DRR, s.r.o. vo svojom odbornom vyjadrení vypočítal, že po zaradení hodnoty 2,40 kN/m², teda hodnoty platnej v roku 1993, došlo k prekročeniu záťaže snehu, a tým pádom bola uvedená škodová udalosť likvidná. Túto hodnotu zadal statik na základe oznámenia Slovenského hydrometeorologického ústavu (ďalej len „SHMÚ“) vyžiadaného objednávkou na uvedenie hodnoty základného zaťaženia snehom podľa ČSN 73 00 35 v období do roku 1992 pre pozíciu Vychylovka, kde bolo oznámené, že zaťaženie snehom je 2,40 kN/m².

3. Po oboznámení sa so spisovým materiálom a po vykonanom dokazovaní výsluchom sporových strán a svedkov súd prvej inštancie dospel k záveru, že neexistuje rozdiel medzi normami ČSN 73 00 35 a STN 73 00 35. Výpočtí zástupcovia spoločností DRR, s.r.o. a INSERVIS Slovakia s.r.o. konštatovali, že nimi použité postupy sú totožné, uvažovali s rovnakými normovými súčiniteľmi závislosti tiaže a tvaru zastrešenia. Odborné vyjadrenia robili na objednávku svojich klientov s tým, že INSERVIS Slovakia s.r.o. zadávala tiaž snehu určenú v danej oblasti pre rok 2012 vo výške 2,82 kN/m² a DRR, s.r.o. zadávala hodnotu tiaže od roku 1955 do roku 1993 vo výške 2,40 kN/m², pričom obe spoločnosti vychádzali z údajov SHMÚ o zaťažení snehom. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na dodatok k poisťnej zmluve, účinný od 10. júla 2008, z ktorého vyplýva, že právo na plnenie z pripoistených rizík uvedených v bode 1 vznikne poisťnému v prípade, že zaťaženie vlastnou nadmerne zvýšenou hmotnosťou napadnutého snehu pôsobí poškodzujúco na nosnú konštrukciu strechy a následne na strešnú krytinu, pričom zaťaženie snehom prekročí určené limity podľa STN 73 00 035 - Zaťaženie stavebných konštrukcií. Keďže znalci konštatovali, že normy ČSN 73 00 35 a STN 73 00 35 sú totožné a použili rovnaký vzorový výpočet, pričom každý z nich prihladal na potvrdenie o prekročení vydané príslušným pracoviskom SHMÚ, kedy jedno vyjadrenie sa týkalo roku 2012 a druhé roku 1993, je podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že z dodatku k poisťnej zmluve nevyplýva, ku ktorému dňu malo byť potvrdenie SHMÚ vydané, teda či ku vzniku škodovej udalosti alebo k času, keď bola budova stavaná. Súd prvej inštancie z logického hľadiska dospel k záveru, že odborné vyjadrenia mali vychádzať z potvrdenia SHMÚ v čase, kedy bola budova projektovaná, pretože projektant objektu mal hodnotu základnej tiaže snehu 2,40 kN/m² za obdobie do roku 1993 k dispozícii a je jednoznačné, že objekt navrhoval na túto hodnotu. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobkyne, že nie je správne uvažovať s hodnotou základnej tiaže snehu, ktorá bola určená v roku 2012, pretože budova stavaná v roku 1993 nemohla byť dimenzovaná na normu a limity pre rok 2012. Podľa vyjadrenia INSERVIS Slovakia s.r.o. bolo potrebné vychádzať z roku 2012 a pri uvažovaní zaťaženia s hodnotou 2,82 kN/m² potom nedošlo k prekročeniu oproti projektovanému stavu. Naopak, podľa vyjadrenia DRR, s.r.o. pri počítaní s tiažou snehu v roku 1993 bolo zistené, že hodnota zaťaženia podľa vtedy platnej normy bola prekročená o 4,7 %. Súd prvej inštancie poukázal aj na správu spoločnosti INSERVIS Slovakia s.r.o., z ktorej vyplýva, že hodnota zaťaženia 2,82 kN/m² sa nachádza veľmi blízko výpočtovému zaťaženiu snehom 2,968 kN/m², teda odchýlka je veľmi malá a zaťaženie dosiahlo 95 % projektovaného stavu. Ani samotná INSERVIS Slovakia s.r.o. nevyvylúčila, že pri uvažovaní vrstvy starého, čerstvého a uležaného snehu, vzhľadom na špecifické klimatické podmienky na danom mieste, mohlo dôjsť aj k väčšiemu zaťaženiu, ako uvádza posudok vypracovaný SHMÚ, a tým aj k prekročeniu výpočtového zaťaženia snehom. Súd prvej inštancie sa preto priklonil k názoru, že v danom prípade bolo potrebné uvažovať s hodnotou základnej tiaže snehu na obdobie rokov 1955 - 1993 a došlo k prekročeniu návrhového zaťaženia budovy o 4,7 %, v dôsledku čoho potom mala byť uznaná aj poisťná udalosť žalobkyne.

4. Na odvolanie žalovanej odvolací súd bez nariadenia pojednávania podľa § 219 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Za účelom posúdenia odvolacích dôvodov žalovanej, ktorými bol odvolací súd v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný, sa tento v potrebnom rozsahu oboznámil s obsahom spisového

materiálu a konštatoval, že žalobkyňa si v konaní uplatnila nárok na poistné plnenie z titulu škodovej udalosti, kedy pod ťarchou snehu došlo k poškodeniu nehnuteľnosti ležiacej na parcele č. XXXXXX/X. Podľa dodatku k poistnej zmluve zo dňa 9. júla 2008 bolo potrebné otázku zaťaženia pôsobiaceho v dôsledku ťarchy snehu posudzovať s prihliadnutím na prekročenie/neprekročenie limitov určených podľa STN 73 00 35. V konaní medzi stranami bolo sporné, či je potrebné prihliadať na znenie tejto normy platné v čase, kedy bola predmetná budova postavená, alebo v čase, kedy došlo ku škodovej udalosti. Žalovaná v podanom odvolaní napadla predovšetkým záver súdu prvej inštancie, ktorý pri posudzovaní tejto spornej otázky vyšiel z normy platnej v období postavenia dotknutej budovy, na základe čoho konštatoval prekročenie tiaže snehu podľa tejto normy a tým aj dôvodnosť uplatneného nároku žalobkyne. Spornosť tejto otázky vyplýva aj z predložených odborných vyjadrení, kedy v zmysle odborného vyjadrenia zabezpečeného žalobkyňou od spoločnosti DRR, s.r.o. je potrebné vychádzať zo znenia technickej normy, platného v období do roku 1993, teda v čase, kedy predmetná budova bola postavená a naopak, podľa správy spoločnosti INSERVIS Slovakia, s.r.o. je potrebné vychádzať zo znenia technickej normy v čase, kedy došlo k poškodeniu budovy ťarchou snehu. Nejasnosti ohľadom výkladu tohto dodatku potvrdzuje aj samotné odvolanie, v ktorom žalovaná uvádza, že žalobkyňa žiadala posudzovať rozhodujúce okolnosti podľa technickej normy v čase budovania predmetnej budovy, pričom žalovaná má za to, že môže platiť aj opak, teda že rozhodujúce je potvrdenie ku dňu škodovej udalosti.

5. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že otázku medzného zaťaženia, ktoré je rozhodujúce pre posúdenie vzniku nároku na plnenie z pripoisteného rizika poškodenia budovy ťarchou snehu, je potrebné riešiť podľa normy platnej v čase, kedy bola predmetná budova postavená, teda v znení do roku 1993 s hodnotou 2,40 kN/m², a nie podľa zaťaženia určeného spoločnosťou INSERVIS Slovakia, s.r.o., ktorá medznú hodnotu zaťaženia podľa normy platnej v čase škodovej udalosti určila vo výške 2,968 kN/m². Za situácie, kedy dodatok k poistnej zmluve neriešil otázku, ktoré časové znenie normy sa má použiť, nie je podľa názoru odvolacieho súdu možné dospieť k záveru, že rozhodujúce je znenie v čase škodovej udalosti, ak s takýmto znením nebolo možné kalkulovať v čase projektovania a výstavby predmetnej budovy. Záťaž určená podľa stanoviska SHMÚ zo dňa 5. marca 2012 v rozsahu 2,82 kN/m² prekročila medzné hodnoty podľa technickej normy platnej v čase postavenia predmetnej budovy vo výške 2,40 kN/m², čím sú dané predpoklady pre vznik nároku na plnenie z pripoisteného rizika podľa dodatku zo dňa 9. júla 2008. Odvolací súd poukázal aj na závery spoločnosti INSERVIS Slovakia, s.r.o., ktorá v posudku vypracovanom pre žalobkyňu nevylúčila, že ťarcha snehu mohla byť vo vyššom rozsahu až do 3,5 kN/m², a teda mohlo dôjsť k ešte väčšiemu zaťaženiu, ako uvádza stanovisko SHMÚ. Uvedené závery potvrdzuje aj stanovisko SHMÚ zo dňa 13. novembra 2012, vypracované na žiadosť žalobkyne, ktoré počíta s hornou hranicou intervalu zaťaženia snehom až v rozsahu 3,20 kN/m². Po zohľadnení takto vymedzeného rozsahu možného zaťaženia až do 3,20 kN/m², resp. až do 3,5 kN/m², by bolo prekročené medzné zaťaženie nielen podľa normy platnej v čase postavenia predmetnej budovy, ale aj podľa normy platnej v čase vzniku škodovej udalosti.

6. Ako neopodstatnenú posúdil odvolací súd argumentáciu žalovanej s poukazom na čl. 2 bod 2 všeobecných poistných podmienok, podľa ktorého poisťovňa poskytuje poistné plnenie zodpovedajúce primeraným nákladom na opravu alebo znovuzriadenie poškodenej či zničenej veci v čase vzniku poistnej udalosti. Odvolací súd k tomu uviedol, že sa jedná o zmluvné dojednanie účastníkov, ktoré je aplikovateľné výlučne na otázku určenia výšky poistného plnenia, ktoré sa podľa tohto zmluvného dojednania odvíja od primeraných nákladov na opravu alebo znovunadobudnutie zničenej veci, ktoré náklady sa určujú k času vzniku poistnej udalosti. Predmetné zmluvné dojednanie teda nerieši otázku posudzovania vzniku nároku žalobkyne na poistné plnenie, ale je relevantné len vo vzťahu k určeniu výšky poistného plnenia. K námietke žalovanej, že odborné vyjadrenie statika, predložené žalobkyňou, sa vzťahuje na iný objekt, ktorý nie je predmetom konania, odvolací súd poukázal na vyjadrenie právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 12. júna 2014, z ktorého vyplýva, že toto odborné vyjadrenie bolo vyhotovené pre jednu z dvoch poškodených budov žalobkyne, ktoré sú od seba vzdialené asi 10 metrov, a preto nebolo dôvodné vyhotovovať dve odborné stanoviská na rovnaké zaťaženie strechy s tým, že druhá z poškodených budov je predmetom iného súdneho konania vedeného pred Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 10Cb/2/2013. Podľa zápisu z obhliadky škodovej udalosti,

ktorá je súčasťou spisu, boli pri škodovej udalosti poškodené dve budovy označené ako hala 11492/3 a hala 11492/2, ktoré sú predmetom tej istej poisťnej zmluvy v zmysle zoznamu poisteného nehnuteľného majetku. Z dôvodu hospodárnosti konania potom nie je možné vyhodnotiť ako relevantnú námietku žalovanej, že žalobkyňa vo vzťahu k týmto dvom budovám, poisteným tou istou poisťnou zmluvou a poškodeným pri tej istej škodovej udalosti, predložila len jedno odborné vyjadrenie statika. Ako nedôvodné posúdil odvolací súd aj ďalšie námietky žalovanej, týkajúce sa nevykonania ňou navrhovaných dôkazov v konaní pred súdom prvej inštancie.

7. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním napadnutý medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie je dôvodné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne rozhodnutie. O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol s odôvodnením, že o nich bude rozhodnuté až v konečnom rozhodnutí vo veci s prihliadnutím na úspech sporových strán.

8. Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním z dôvodu, že predmetné rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Rozsudok odvolacieho súdu podľa názoru žalovanej (ďalej aj „dovolatelka“) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom dovocatelka nemá vedomosť o tom, že by obdobná právna otázka bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Dovocatelka poukázala na sporný dodatok k poisťnej zmluve zo dňa 9. júla 2008, ktorým došlo k pripoisteniu rizika „ŕarcha snehu“, pričom právo na plnenie malo vzniknúť poistenému v prípade, že „zaťaženie vlastnou nadmerne zvýšenou hmotnosťou napadnutého snehu pôsobí poškodzujúco na nosnú konštrukciu strechy a následne na strešnú krytinu, pričom zaťaženie snehom prekročí určené limity podľa STN 73 00 35 - Zaťaženie stavebných konštrukcií. Potvrdenie o prekročení vydá príslušné pracovisko SHMÚ.“ Podľa stanoviska SHMÚ zo dňa 5. marca 2012 bolo v predmetnej lokalite ku dňu škodovej udalosti odhadnuté základné zaťaženie snehom na 2,82 kN/m². Podľa expertnej správy spoločnosti INSERVIS Slovakia, s.r.o., ktorá bola vypracovaná v súlade s dohodnutým použitím limitov podľa STN 73 00 35 ku dňu škodovej udalosti, bolo výpočtové zaťaženie snehom stanovené v hodnote 2,968 kN/m². Vzhľadom na závery SHMÚ teda nedošlo k prekročeniu tohto limitu a žalobkyni nevznikol nárok na poistné plnenie v zmysle poisťnej zmluvy a dodatku. Žalobkyňa naopak tvrdila, že pri výpočte limitného zaťaženia snehom je nevyhnutné uvažovať s koeficientom, resp. príslušnou normou, platnou v čase výstavby predmetnej nehnuteľnosti, kde pri použití týchto údajov by medzná hranica predstavovala hodnotu 2,40 kN/m², z čoho vyplýva, že pri škodovej udalosti došlo k jej prekročeniu a žalobkyni vznikol nárok na poistné plnenie. Súd prvej inštancie aj odvolací súd dali v uvedenej spornej otázke bez ďalšieho za pravdu žalobkyni, čím podľa názoru dovocatelky vo výsledku vec nesprávne právne posúdili. Dovocatelka je toho názoru, že ak v rámci dodatku k poisťnej zmluve bolo medzi sporovými stranami dohodnuté posudzovanie príslušných limitov s odkazom na STN 73 00 35 bez akejkoľvek bližšej špecifikácie postupu výpočtu zaťaženia, je potrebné vychádzať zo stavu tesne pred, resp. ku dňu škodovej udalosti, a teda aj výpočet limitného zaťaženia mal byť určený k tomuto dátumu. Odvolací súd však dospel k presne opačnému (nesprávne) záveru, keď uviedol, že keďže dodatok bližšie neriešil časové znenie STN 73 00 35, je toto potrebné vykladať na ŕarchu žalovanej a použiť príslušný koeficient z času výstavby nehnuteľnosti. Podľa názoru dovocatelky, ak odvolací súd uzavrel, že v dodatku absentuje bližšia špecifikácia postupu výpočtu, mal aplikovať časové znenie STN 73 00 35, platné práve v čase uzavretia dodatku. V závere svojho dovolania žalovaná poukázala na to, že v čase škodovej udalosti už norma STN 73 00 35 nebola v platnosti, keďže k 1. aprílu 2010 došlo k jej zrušeniu. Podľa názoru dovocatelky je preto dodatok potrebné v rozhodnej časti považovať za „obsoletný“ a žalobkyni neprináleží domáhať sa poskytnutia poistného plnenia na jeho základe. Z týchto dôvodov žalovaná navrhla, aby dovolací súd v zmysle § 449 ods. 3 CSP zmenil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/294/2016-152 z 19. apríla 2017 tak, že žalobu zamietne.

9. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu v prvom rade spochybnila dodržanie dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania v zmysle ustanovenia § 427 ods. 1 CSP s tým, že táto skutočnosť (dodržanie lehoty) nevyplýva z textu dovolania. Právne závery uvedené v medzitýmnom rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj v potvrdzujúcom rozsudku odvolacieho súdu označila za správne a súladné so zákonom. Poukázala na to, že k podobným záverom dospel Okresný súd Čadca tiež v konaní sp. zn. 10Cb/2/2013, kde

právoplatným doplniacim rozsudkom (správne má byť medzitýmny rozsudkom - poznámka dovolacieho súdu) rozhodol, že základ nároku je daný. Skutočnosť, že v čase škodovej udalosti už norma STN 73 00 35 nebola v platnosti, nemá podľa názoru žalobkyne žiaden vplyv na povinnosť žalovanej plniť v zmysle poisťnej zmluvy a jej dodatku, keďže v čase uzavretia zmluvy a dodatku bola táto technická norma platná. Poukaz dovolateľky na údajnú obsolétosť predmetnej časti dodatku považuje za účelovú snahu žalovanej vyhnúť sa poisťnému plneniu, ktorá však nemá žiadnu oporu v zákone a ani racionálne opodstatnenie. Z týchto dôvodov žalobkyňa navrhla dovolanie žalovanej ako nedôvodné zamietnuť.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či je dovolanie žalovanej podané včas, keďže táto skutočnosť bola protistranou spochybnená.

11. V posudzovanom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Včasnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení Civilného sporového poriadku. Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

12. Zo spisu dovolací súd zistil, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bol žalovanej (ako subjektu oprávnenému na podanie dovolania v zmysle § 424 CSP) doručený 15. mája 2017 na adresu jej právneho zástupcu, advokáta JUDr. Felixu Neupauera, o čom svedčí podpísaná doručienka pošty na č. l. 158 spisu. Lehota na podanie dovolania je zákonnou procesnou lehotou určenou podľa mesiacov, pre ktorú v zmysle § 121 ods. 3 CSP platí, že sa končí uplynutím toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Na predmetnú lehotu sa vzťahujú tiež ustanovenia § 121 ods. 4 a 5 CSP. Podľa § 121 ods. 4 CSP, ak koniec lehoty prípadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Podľa § 121 ods. 5 CSP, lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

13. V súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami začala 2-mesačná lehota na podanie dovolania žalovanej plynúť 15. mája 2017 a jej posledný deň pripadol na sobotu 15. júla 2017, v dôsledku čoho došlo k predĺženiu lehoty na najbližší pracovný deň, ktorým bol pondelok 17. júla 2017. V tento deň žalovaná odovzdala svoje dovolanie - adresované súdu prvej inštancie - na poštovú prepravu, o čom svedčí obálka na č. l. 164 spisu, opatrená podacou pečiatkou Slovenskej pošty, a. s., ktorá nepochybne je orgánom s povinnosťou doručiť predmetné podanie v zmysle § 121 ods. 5 CSP, časť vety pred bodkočiarkou. Dovolací súd na základe uvedeného konštatuje, že dovolanie žalovanej bolo podané včas, t. j. v lehote uvedenej v ustanovení § 427 ods. 1 CSP.

14. K námietke žalobkyne, že dodržanie dovolacej lehoty nevyplýva z textu dovolania, dovolací súd poznamenáva, že náležitosti, ktoré musí spĺňať dovolanie podané po 1. júli 2016 upravuje ustanovenie § 428 CSP, podľa ktorého sa v dovolaní okrem všeobecných náležitostí podania v zmysle § 127 CSP musí uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Náležitosťou dovolania teda nie je uvedenie skutočností, ktoré by preukazovali, že dovolanie je podané včas. Dodržanie lehoty na podanie dovolania dovolací súd skúma z úradnej povinnosti v rámci zisťovania podmienok dovolacieho konania, pričom nie je viazaný ani tým, ako túto otázku prípadne posúdil súd prvej inštancie v predkladacej správe, ktorou bola vec predložená dovolaciemu súdu na rozhodnutie.

15. V ďalšom dovolací súd ex offio skúmal, či je dovolanie žalovanej prípustné. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť procesnými stranami vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

16. Dovolací súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver, aktuálny aj v súčasnosti, podľa ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdov nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno ani po 1. júli 2016 interpretovať rozširujúco, namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

17. Naďalej je tiež opodstatnené konštatovanie, že ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (k uvedenému porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 172/03-34 z 27. mája 2004).

18. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

22. Podľa presvedčenia žalovanej je jej dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého platí, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

23. Novou procesnou úpravou dovolania sa sleduje nielen náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP má vo všeobecnosti zaručiť, aby sporové konanie bolo založené na rešpektovaní rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít. Konkrétne, účelom ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je potom dosiahnuť vyriešenie doposiaľ nevyriešenej právnej otázky a zaplnením „bielych miest“ doterajšieho rozhodovania dovolacieho súdu prispieť k vytvoreniu jeho ustálenej rozhodovacej praxe. Úprava prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nadväzuje na čl. 2 CSP, podľa ktorého každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, každý má právo legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

24. Súčasná právna úprava vo vzťahu k ustanoveniu § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o prípustnosti dovolania z tohto dôvodu nevydáva osobitné rozhodnutie, ale ak prijme záver o prípustnosti dovolania, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu meritórne preskúma. Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka má po právnej stránke skutočne zásadný význam. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. To, či dovolateľom vymedzená právna otázka zásadného významu bola už vyriešená alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania, rieši dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 CSP). Uplatnenie dovolacích dôvodov je plne v dispozícii strán konania. Zákonná úprava dovolania kladie na ich vymedzenie prísne kvalitatívne nároky (§ 432 ods. 2 CSP), čo súvisí aj s povinným právnym zastúpením. Prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právne otázky, ktorých vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu, ktorú dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi doteraz ešte neriešil.

25. Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/222/2009 z 26. februára 2010).

26. V posudzovanom prípade žalovaná prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP videla v tom, že odvolací súd nevyložil dojednanie sporových strán v dodatku k poistnej zmluve zo dňa 9. júla 2008 o podmienkach, za ktorých mal poistenému vzniknúť nárok na plnenie, resp. za ktorých mala byť poistná udalosť likvidná, v súlade s jej názorom uvedeným v dovolaní. Stotožnením sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý sa v tejto (medzi stranami) spornej otázke priklonil k výkladu zastávanému žalobkyňou, mal odvolací súd podľa názoru dovolateľky vec nesprávne právne posúdiť. Dovolateľka však konkrétne neuviedla, či ňou tvrdené nesprávne právne posúdenie veci v odvolacom (a prvoinštančnom) rozsudku spočíva v nesprávnom použití právneho predpisu a ktorého, alebo či súd použil správny právny predpis a nesprávne ho interpretoval, prípadne či zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolateľka taktiež jasne nevymedzila ani právnu otázku a nevysvetlila, prečo z jej pohľadu zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Dovolací súd nie je oprávnený ani povinný vlastnou činnosťou abstrahovaním z obsahu dovolania zisťovať možný (prípustný) dovolací dôvod a nahrádzať tak riadne a relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu dovolateľom.

27. K argumentácii dovolateľky, že v čase škodovej udalosti už norma STN 73 00 35 nebola v platnosti, dovolací súd len stručne poznamenáva, že aj keby dovolanie žalovanej bolo prípustné (čo nie je),

dovolací súd by na uvedenú skutočnosť nemohol prihliadnuť vzhľadom na ustanovenie § 442 CSP o viazanosti dovolacieho súdu skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a ustanovenie § 435 CSP o neprípustnosti novôt v dovolacom konaní.

28. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobkyne rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.